

CEVİRİ: HÜSEYİN DİMRİHAN

DÜŞÜŞ
ALBERT
CAMUS

40. BASKI

can
modern

ALBERT CAMUS
DÜŞÜŞ

Can Modern

Düşüş, Albert Camus

Fransızca aslından çeviren: Hüseyin Demirhan

La chute

© 1956, Éditions Gallimard, Paris

© 1997, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1997

40. basım: Ağustos 2020, İstanbul

Bu kitabın 40. baskısı 8 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı, iç baskı ve cilt: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna-Bahçelievler, İstanbul

Sertifika No: 44066

ISBN 978-975-07-2503-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725036

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ALBERT CAMUS
DÜŞÜŞ

ROMAN

1957 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Fransızca aslından çeviren

Hüseyin Demirhan

♥can

Albert Camus'nün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yabancı, 1981

Mutlu Ölüm, 1991

Tersi ve Yüzü, 1992

Yolculuk Günlükleri, 1993

İlk Adam, 1994

Yaz, 1994

Başkaldıran İnsan, 1995

Düğün - Bir Alman Dosta Mektuplar, 1995

Sürgün ve Krallık, 1996

Sisifos Söyleni, 1997

Veba, 1997

Asturya'da İsyân / Bütün Oyunları 1, 2015

Caligula / Bütün Oyunları 2, 2015

Yanlışlık / Bütün Oyunları 3, 2015

Sıkıyönetim / Bütün Oyunları 4, 2015

Adiller / Bütün Oyunları 5, 2015

ALBERT CAMUS, 1913 yılında Cezayir’de dünyaya geldi. Cezayir Üniversitesi’nde sürdürdüğü felsefe öğrenimini sağlık nedenleriyle yarıda bıraktı. 1938’de Paris’e gitti, ilk yapıtları *Tersi ve Yüzü* ve *Düğün* bu dönemde yayımlandı. Edebiyat dünyasına asıl girişini, 1942’de yayımlanan *Yabancı* adlı romanı ve *Sisifos Söyleni* başlıklı felsefi denemesi belirledi. Birbirini tamamlayan bu iki yapıtta, varoluşçu izler taşıyan “saçma” felsefesini geliştirdi. *Başkaldıran İnsan, Yaz, Sürgün* ve *Krallık* isimli eserleriyle hem edebiyat hem de düşünce alanlarında yetkinliğini kanıtladı. *Mutlu Ölüm* ve *İlk Adam* adlı romanları ölümünden sonra yayımlandı. 1957’de Nobel Edebiyat Ödülü’ne değer görülen ve bugün XX. yüzyıl edebiyat ve düşünce dünyasının en önemli adlarından biri kabul edilen Albert Camus, 1960 yılında bir araba kazasında yaşamını yitirdi.

HÜSEYİN DEMİRHAN, çevirmen, felsefeci ve yazar olarak kültür yaşamımıza önemli katkılarda bulundu. Batı dillerinden pek çok eseri dilimize kazandırdı. Türk Dil Kurumu Çeviri Ödülü ve Edebiyatçılar Derneği Onur Ödülü’ne değer görüldü. Belli başlı çevirileri arasında Platon’un *Devlet*’i, Hegel’in *Bütün Yapıtları-Seçmeler I*, Karl Marx’ın *Demokritos ile Epikuros’un Doğa Felsefeleri*, Bazil Nikitin’in *Kürtler: Sosyolojik ve Tarihi İnceleme* adlı yapıtları sayılabilir. Demirhan, 1 Nisan 2005’te öldü.

Size hizmetlerimi sunabilir miyim, bayım, canınızı sıkmadan? Korkarım ki bu kuruluşun kaderini elinde tutan saygıdeğer gorille anlaşmayı bilmiyorsunuz. Gerçekten de Hollanda dilinden başka dil bilmez o. Siz davanızı savunmak için bana izin vermedikçe, sizin ardiç rakısı istediğinizi anlamayacaktır. İşte bakın, umarım ki, beni anladı; başını böyle sallayışı onun benim kanıtlarıma boyun eğdiğini gösteriyor olmalı. Gerçekten de davranıyor o, acele ediyor, akıllı bir yavaşlıkla. Şanslısınız, homurdanmadı. Hizmet etmek istemediği zaman, bir homurtu yeter ona: Kimse üstelemez. Keyfinin kralı olmak, koca hayvanların ayrıcalığıdır. Ama ben gidiyorum, bayım, size hizmet ettiğim için mutlu olarak. Teşekkür ederim size, eğer can sıkıcı bir kimse rolü oynamayacağımdan emin olsaydım, kabul ederdim. Fazla iyisiniz. Bu yüzden bardağımı sizinkinin yanına koyacağım.

Haklısınız, suskunluğu sağır edici onun. İlkel ormanların sessizliğidir bu, ağzına kadar yüklü olan. Bizim o suskun dostumuzun uygar dillere surat asmakta inat etmesine şaşıyorum zaman zaman. Onun işi gücü, nendense *Mexico-City* adını taktığı bu Amsterdam barına her ulustan denizcileri kabul etmek. Böylesi görevlerle, onun bilgisizliğinin rahatsız edici olmasından korkmaz

mısınız? Cro-Magnon insanının Babil Kulesi'nde oturduğunu düşünün! En azından yurt özlemiyle kahrolurdu orada. Ama öyle değil işte, bizimkisi sürgünlüğünün acısını duymuyor, yolunda yürüyor yine, hiçbir şey tedirgin etmiyor onu. Onun ağzından işittiğim nadir tümce-lerden biri ya seçmek, ya seçmemek gerektiğini bildiriyordu. Neyi seçmek ya da seçmemek gerekiyordu? Kuşkusuz kendisini. İtiraf ederim, bu açık yürekli yaratıklar çeker beni. Meslek ya da eğilim gereği, insan üzerinde çok düşündüğümüz zaman, primat maymunlara özlem duyduğumuz olur. Art düşünceleri yoktur onların.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bizim konduğumuzun birkaç art düşüncesi var, her ne kadar bunları bulanlık biçimde içinde besliyorsa da. Yanında söylenenleri anlamaya anlamaya, sonunda kuşkucu bir karakter kazandı. Bu alingan ciddiyet havası bundan ileri geliyor; sanki insanlar arasında bir şeyin aksadığından kuşkulandırmış gibi, en azından. Bu durum, kendi işini ilgilendirmeyen tartışmaları daha güç kılıyor. Örneğin, başının üstündeki, dip duvarda duran, yerinden indirilmiş bir tablonun izini belli eden şu boş dörtgene bakın. Gerçekten de orada bir tablo, işin en ilginç yanı, gerçek bir başyapıt vardı. Evet, oradaki görevli onu aldığı ve bıraktığı zaman ben oradaydım. Her iki durumda da aynı güvensizlik içinde oldu bu, haftalarca kafasında evirip çevirdikten sonra. Bu noktada toplum, kabul etmek gerekir ki, kendi doğasının içten yalınlığını bir ölçüde bozdu.

Şunu dikkate alın ki, onu yargıladığım falan yok benim. Onun haklı güvensizliğini değerlendiriyorum ve bunu onunla seve seve paylaştım, eğer benim iletişimci doğam, gördüğünüz gibi, buna karşı gelmeseydi. Yazık ki gevezeyim ve kolayca bağlanıyorum. Uygun mesafeleri korumasını bilsem de, her türlü fırsat elverişli geliyor bana. Fransa'da yaşarken, akıllı bir adamla karşılaştığım

zaman hemen arkadaşlık kurmadan edemezdim. Ah! Görüyorum ki, şart kipindeki bu deyişte duraksıyorsunuz. Bu kipe karşı ve genellikle güzel dile karşı duyduğum zaafı itiraf ederim. Bu zaafımdan dolayı suçluyorum kendimi, inanın. İyi bilirim ki, nitelikli çamaşır zevki insanın ayaklarının ille de kirli olmasını gerektirmez. Biçem de, poplin kumaş gibi, mayasılı gizler çoğu zaman. Eninde sonunda kem küm edenler de temiz değildir diyerek avutuyorum kendimi. Elbette, ardıç rakısı içelim yine.

Amsterdam'da uzun zaman kalacak mısınız? Güzel kent, değil mi? Çok mu çekici? İşte uzun zamandır duymadığım bir sıfat. Yıllardır, Paris'ten ayrıldığım gündən beri. Ama yüreğin belleği vardır ve ben bizim o güzel başkentimizin hiçbir yerini unutmadım, rıhtımlarını da. Paris gerçek bir göz cümbüşüdür, dört milyon silüetin oturduğu görkemli bir dekordur. Son sayımda beş milyon mu? Desenize, yavrulamışlar. Şaşmam buna. Bana hep öyle gelmiştir ki, hemşerilerimizin iki tutkusu var: fikirler ve zina. Rasgele, sanki. Onları suçlamaktan da kaçınalım hani; yalnız onlar değil, tüm Avrupa bu durumda. Gelecekteki tarihçilerin bizim için ne diyeceklerini düşünüyorum bazen. Günümüz insanı konusunda bir tümce söylemek yetecektir onlara: Zina ediyordu ve gazete okuyordu. Bu güçlü tanımdan sonra konu biter, diyebilirim.

Hollandalılar mı, a hayır, onlar çok daha az modernler! Zamanları var, bakın onlara. Ne yapıyorlar? Peki öyleyse, bu baylar şu bayanların emeğiyle geçiyor. Kaldı ki bunlar, erkek olsun, dişi olsun, her zamanki gibi, yalan düşkünlüğü ya da ahmaklıkla buraya gelmiş pek kentsoylu yaratıklardır. Kısacası, düş gücü fazlalığı ya da eksikliğiyle. Zaman zaman bu baylar bıçak ya da tabanca kullanırlar, ama bunu gönülden istediklerini sanmayın.

Rol gereğidir bu, o kadar; son kurşunlarını atarken korkudan ölürlür. Öyle ama, ben onları ötekilerden daha ahlaklı buluyorum, aile içinde, yavaş yavaş yıpratarak öldürenlerden daha ahlaklı. Toplumumuzun bu tür bir yok etme için örgütlenmiş olduğuna dikkat etmediniz mi? Brezilya ırmaklarındaki o küçücük balıklardan söz edildiğini herhalde işitmişsinizdir, hani binlercesi ihtiyatsız yüzücüyü saldıran, birkaç saniyede onu küçük lokmalarla yiyip bitiriveren ve ortada tertemiz bir iskeletten başka bir şey bırakmayan balıklardan? İşte böyledir onların örgütlenmesi. “Temiz bir yaşama razı mısınız? Herkes gibi?” Evet diyorsunuz doğal olarak. Nasıl hayır diyebilir insan? “Tamam. Sizi temizlerler. Bir iş, bir aile, örgütlenmiş boş zaman işte budur.” Ve küçük dişler tene saldırır, kemiklere kadar yer. Ama yanlış söyledim. Onların örgütü dememeli. Bizim örgütümüz bu, eninde sonunda: Kim kimi temizleyecek!

Sonunda ardıç rakımız geldi işte. Sağlığınıza. Evet, goril ağzını açıp bana doktor, dedi. Bu ülkede herkes doktor ya da profesördür. Saygı göstermesini sever onlar, iyiliklerinden ve alçakgönüllülüklerinden ötürü. Onlarda, hiç değilse, kötülük ulusal bir kurum değildir. Aslında hekim değilim ben. Doğrusunu bilmek isterseniz, avukattım buraya gelmeden önce. Şimdiyse cezaevi yargıcım.

Ama kendimi tanıtmama izin verin: Jean-Baptiste Clamence, kulunuz. Sizi tanıdığıma sevindim. Herhalde işadamsınız?.. Aşağı yukarı mı? Harika yanıt! Aynı zamanda akıllıca; hepimiz her şeyde aşağı yukarıyız. Şimdi biraz dedektiflik oynamama izin verin. Aşağı yukarı benim yaşımdasınız, aşağı yukarı her yeri gezip görmüş kırk yaşında adamların deneyimli gözü var sizde, aşağı yukarı iyi giyimlisiniz, yani bizde olduğu gibi giyinmişsiniz ve düzgün elleriniz var. Demek ki bir kentsoylusu-

nuz aşığı yukarı! Ama incemiş bir kentsoylu! Gerçekten de, şart kipindeki fiillerde duraksamak kültürünüzü iki kez kanıtıyor, çünkü önce bu fiilleri tanıyorsunuz, sonra da bunlar sinirlendiriyor sizi. Son olarak da, sizi eğlendiriyorum ben, bu ise, övünmek gibi olmasın ama, sizde belli bir fikir açıklığı bulunduğunu gösteriyor. Öyleyse siz aşığı yukarı... Ama ne önemi var? Meslekler mezheplerden daha az ilgilendiriyor beni. İzin verirseniz, size iki soru sorayım, ama yersiz bulmazsanız yanıt verin bunlara. Varlıklı mısınız? Biraz mı? Güzel. Yoksullarla paylaştınız mı bunu? Paylaşmadınız. Öyleyse siz benim Saduki dediğim kişilerdensiniz. Kutsal Kitabın dediklerini yerine getirmediyse, bu size pek bir yarar sağlamaz derim. Sağlıyor mu? Demek Kutsal Kitabı biliyorsunuz? Doğrusu, ilgimi çekiyorsunuz benim.

Bana gelince... Kendiniz karar verin, bakalım. Boyumla, omuzlarımla ve çoğu zaman yırtıcı olduğu söylenen şu yüzümle daha çok bir rugby oyuncusuna benziyorum, değil mi? Ama konuşmama bakılırsa, biraz ince olduğumu kabul etmek gerekir. Paltomun tüyünü sağlamış olan deve herhalde uyuzmuş. Buna karşılık tırnaklarım bakımlı. Ben de okumuş yazmış bir insanım, yine de, yalnızca yüzünüze bakarak içimi döküyorum size. Son olarak, iyi tavırlarıma ve güzel dilime karşın. Zeedijk gemici barlarının bir gediklisiyim ben. Pekâlâ, merakınız bitsin artık. Benim mesleğim çifte yüzlü, o kadar, tıpkı yaratılış gibi. Söylemiştim, cezaevi yargıcıyım ben. Bir tek şey açık benim durumumda, hiçbir varlığım yok. Evet, zamanında zengindim, hayır, başkalarıyla hiçbir şeyi paylaşmadım. Neyi kanıtlar bu? Benim de bir Saduki olduğumu... Limandaki canavar düdüklerini duyuyor musunuz? Bu gece sis var Zuyderzee'nin üzerinde.

Gidiyor musunuz hemen? Sizi alıkoymuşsam bağışlayın beni. İzin verirseniz, ben ödeyeyim hesabı. *Mexico-*

City’de evimde sayılırsınız, sizi burada ağırlamaktan son derece mutlu oldum. Yarın kesin olarak burada olacağım, her akşamki gibi ve davetinizi minnetle kabul edeceğim. Yolunuz... Pekâlâ... Limana kadar size eşlik etmemde sakınca var mı, böylesi daha kolay olurdu da? Oradan, Yahudi mahallesinin çevresini dolaşarak, çiçek ve gümbürtülü müziklerle dolu tramvayların geçtiği o güzel caddeleri bulursunuz. Oteliniz bu caddelerden birinde, Damrak’ta. Lütfen, siz önden buyurun. Ben Yahudi mahallesinde oturuyorum, hani Hitlerci kardeşlerimizce meydan haline getirilmeden önceki adıyla Yahudi mahallesinde. Ne temizlik! Yetmiş beş bin Yahudi sürülüyor ya da öldürülüyor, havasız bırakılarak yapılan bir temizlik bu. Ben bu uygulamaya, bu yöntemli sabra hayranım! İnsanın karakteri olmadı mı, bir yöntem bulması gerek. Burada bu yöntem harikalar yarattı doğrusu, ben de tarihin en büyük suçlarından birinin işlendiği bir yerde oturuyorum. Belki de benim gorili ve onun güvensizliğini anlamama yardım eden şey budur. Böylece ben, dayanılmaz bir biçimde beni sempatiye götüren bu doğa eğilimine karşı koyabiliyorum. Yeni bir yüz gördüğüm zaman, bende biri bir alarm zili çalıyor. “Yavaş olun. Tehlike var!” Sempatinin en güçlü olduğu zamanlar bile, tetikteyim.

Biliyor musunuz, bizim küçük köyde, bir misilleme eylemi sırasında bir Alman subayı ihtiyar bir kadından, iki oğlundan rehin olarak kurşuna dizilecek birini seçmesini nazikçe rica etmişti. Seçmesini, tasarlayabiliyor musunuz bunu? Şunu mu? Hayır, şunu. Ve onun alıp götürüldüğünü görmesini. Üzerinde durmayalım, ama inanın bana bayım, her türlü sürpriz mümkün. Güvensizliği kabul etmeyen saf yürekli bir insan tanıdım. Barışçıydı, özgürlükçüydü, tüm insanlığı ve hayvanları aynı seviyeye seviyordu. Seçkin bir ruh, evet, bu kesin. Avru-

pa'da, son din savaşları sırasında köye çekilmişti. Evinin eşiğine şöyle yazmıştı: "Nereden gelirsiniz gelin, hoş geliniz, buyurun içeri." Sizce kim yanıt verir bu güzel davete? Milis askerleri! İçeri girerler evlerine girer gibi ve bağırsaklarını deşerler adamın.

Ah! Bağışlayın bayan! Zaten bir şey anlamadı kadın. Nasıl da kalabalık, öyle değil mi, bu kadar geç bir vakitte ve günlerdir dinmeyen bu yağmura karşın! Çok şükür ki ardıç rakısı var, bu karanlıklarda tek ışık. Onun size verdiği altınsı, bakırsı ışığı duyuyor musunuz? Ben kentin içinde, akşamları, ardıç rakısının sıcaklığında yürümeyi seviyorum. Geceler boyunca yürüyorum, düş kuruyorum ya da ha bire konuşuyorum kendi kendime. Evet, bu akşamki gibi, biraz başınızı şişirmekten de korkuyorum, teşekkürler, çok nazıksınız. Ama çok sarhoşum; ağızımı açtım mı, tümceler akıyor. Bu ülke esin veriyor bana zaten. Bu halkı seviyorum ben, kaldırımlarda cıvıl cıvıl cıvıldaayan, küçücük evler ve sular arasında sıkışmış, sisler, soğuk topraklar ve çamaşır gibi dumanı tüten denizle sarmalanmış bu halkı. Seviyorum, çünkü çift yönlüdür o. Burada ve başka yerdedir.

Elbette! Kaygan kaldırımında onların ağır aksak adımlarını duyduğunuz için, altın renkli çirozlarla ve ölü yaprak rengindeki mücevherlerle dolu dükkânları arasından hantal hantal geçtiklerini gördüğünüz için, kuşkusuz onların bu akşam ortada olduklarını sanıyorsunuz. Herkes gibisiniz siz de, bu namuslu insanları bir çıkar ortağı ve satıcı topluluğu olarak görüyorsunuz, paralarını sonsuz yaşam şanslarıyla birlikte hesap eden ve tek coşukları, başlarında geniş şapkalarla bazen anatomi dersleri almak olan kişiler olarak, öyle değil mi? Aldanıyorsunuz. Onlar yanımızda yürürler, doğru, yine de, bakın kafaları nerededir: Kırmızı ve yeşil dükkân tabelalarından dökülen o neondan, ardıç rakısından ve nereden oluşmuş siste.

Hollanda bir düştür, bayım, gündüz daha dumanlı, gece daha yaldızlı bir altın ve duman düşüdür ve gece gündüz bu düş Lohengrin'le doludur, tıpkı, bütün ülkede denizlerin çevresinde, kanallar boyunca durmadan dönüp duran, gömütlük kuğularını andıran, yüksek gidonlu bisikletleri üzerinde hülyalı hülyalı kayıp giden kimseler gibi. Onlar, başları bakır rengi bulutları içinde, düş görürler, döne döne giderler, sisin altınısı tütsüsü içinde uyurgezzercesine dua edenler, artık orada değillerdir. Binlerce kilometre öteye, uzak Cava Adası'na doğru uçup gitmişlerdir. Onlar, tüm vitrinlerini süsledikleri o yüzünü buruşturan Endonezya tanrılarına dua ederler, o tanrılar ki şu anda üzerimizde gezmektedirler, görkemli maymunlar gibi, dükkân tabelalarına ve merdiven biçimindeki çatılara asılmadan önce, Hollanda'nın yalnız satıcılar Avrupası olmayıp deniz olduğunu, Cipango'ya¹ ve insanların çılgın ve mutlu olarak öldükleri o adalara götüren deniz olduğunu bu özlem dolu sömürgelilere anımsatmak için.

Ama kapıp koyverdim kendimi, savunmaya giriştim! Bağışlayın. Alışkanlık, bayım, eğilim, üstelik bu kenti ve nesnelere özünü size anlatmak isteği! Çünkü nesnelere özündeyiz. Dikkat ettiniz mi, Amsterdam'ın ortak merkezli kanalları cehennemin dairelerine benzer? Elbette kötü düşlerle dolu kentsoylu cehennemi. Dışarıdan geldiğiniz zaman, bu daireleri geçtiğiniz ölçüde, yaşam ve dolayısıyla ondaki suçlar daha yoğun, daha karanlık olur. Burada biz son dairedeyiz, şey dairesi... Oo! Biliyorsunuz demek? Hay Allah, sizi sınıflandırmak daha zorlaşıyor. Ama, neden nesnelere merkezinin burada olduğunu söyleyebileceğimi anlıyorsunuz demek; kıtanın

1. Japonya. (Y.N.)

bir ucunda olsak bile. Duyarlı bir insan anlar bu tuhaflik-
ları. Öyle ya da böyle, gazete okuyanlar ve zina edenler
daha ileri gidemezler. Onlar, Avrupa'nın her yanından
gelir ve iç denizin çevresinde, renksiz kumsalda duraklar.
Canavar düdüklerini dinlerler, gemilerin siluetlerini sis
içinde boşuna ararlar, sonra yeniden kanalları geçerler ve
yağmur altında geri dönerler. Soğuktan donmuş durum-
da *Mexico-City*'ye ardıç rakısı istemeye gelirler, her dil-
de. Ben orada onları beklerim.

Haydi yarına kadar hoşça kalın, bayım ve sevgili
hemşerim. Hayır, şimdi yolunuzu bulursunuz; bu köp-
rünün yanında bırakıyorum sizi. Geceleri bir köprüden
hiç geçmem ben. Kendi kendime ahdetmişim de ondan.
Birinin kendini suya attığını varsayın. İki şeyden biri, ya
onu kurtarmak için arkasından suya atlayacaksınız ve so-
ğuk mevsimde sağlığınıza tehlikeye atacaksınız ya da bı-
rakacaksınız gitsin, o zaman da suya dalmaktan kaçın-
manız bazen tuhaf kırıklıklar bırakacak sizde. İyi geceler!
Nasıl? Şu vitrinlerin arkasındaki bayanlar mı? Düş, ba-
yım, ucuza düş! Hindistan'a yolculuk! Bu kişiler baharat
kokuğu sürünürler. İçeri girersiniz, perdeleri çekerler ve
uçuş başlar. Tanrılar çıplak bedenlerin üzerine iner ve
adalar, rüzgâr altında kabarmış palmyeden bir saçla taç-
lanmış olarak çılgınlar gibi sapıtırılar. Deneyin.

XX. yüzyıl düşünce ve edebiyat dünyasının kuşkusuz en etkili adlarından biri olan Albert Camus, gerek *Başkaldıran İnsan* ve *Sisifos Söyleni* gibi felsefi kitaplarında, gerek *Yabancı*, *Veba*, *Sürgün ve Krallık* gibi edebi yapıtlarında, insanın çağdaş dünya karşısındaki duruşunu sorgular. Ölümüne yakın, 1956'da yayımladığı *Düşüş*, modern insanın, kendi bencillik ve çaresizliklerini adım adım görmek zorunda kalışının romanıdır.

Parisli saygın bir avukat, soylu davaların savunucusu ve çapkın bir erkek olan Jean-Baptiste Clamence, Amsterdam'da köhne bir barda geçmişini anımsar. Kendisiyle yüzleşirken geçmişteki kesinlikler belirsizliklere, başarılar başarısızlıklara dönüşür. Clamence'in itiraflarında, elini taşın altına koymadan yaşayanların, pek çoğumuzun öyküsü vardır. Onun "düşüş"ü hepimize ulaşır. Camus'nün, burjuva ahlak anlayışını zekice alaya aldığı *Düşüş*, başarılı tekniğiyle de öne çıkan bir roman.

#birbartaburesiüstünde #varoluşçuluk #ikiyüzlülük #amsterdam
#duygusalçöküş #entelektüelkriz #felsefiromanlar

 can

can yayinlari.com | f | | can yayinlari

roman

ISBN 978-975-07-2503-6

9 789750 725036